

PŘEKÁŽEL

NAPSALA VLASTA PITTNEROVA.

— VII. —

Dojda domů, zavolal a Hátu, která již od úsvitu po stavění šukala a kázala jí, aby schystala účtu, že dojdou hosté.

Háta spráskla ruce. Věděla co to znamená a směje se a plačivě v jednom dechu, zvěstuje jí, co pantáta nařídil. A Anička se usmívala i nebránila Hátě v sprádní pohledu do budoucna.

"Kde je Frolík?" tázala se pojednou.

"Měla jsem ho hu sebe v komoře. Probudil se ze spání tou muzikou a dal se do práce jako vždycky. Z práce zase husnul," sdělovala Háta.

"Jak ho předvedeme?" Anička svěsila hlavu.

"A nijak. Však oni lidi tím Kalimovejm asi pověděli a jistě pověděl sám pantáta, co a jak. Přijede-li k řeči, zavoláte chlapce, ne-li — no nač se o to brát. Čím muš bude o tom mluvit, tím lepší," sou dila Háta.

"Jestli pak na mě pantáta přece promluví?" toužila Anička.

"A to snad," řekla Háta.

V tom zavolal pantáta ze světnice; "Decer!"

Anička vyběhla z komory, vběhla do světnice a vrhla se otec k nohám. Líbala mu nohy, líbala mu ruce a otec pozvednul jí do náruče a líbal jí na čelo i na tváře.

"Tak jste mi odpustili, tak jste se hustrnuli," štkala Anička.

"Poslechneš mne a vezmeš si Kalinu," řekl pantáta.

"Vezmu pantáto, vezmu, ale vy zustanete pantátou a my vás budeme poslouchat," líbajíc otec ruce, hovořila Anička vroucím hlasem a při tom se dětsky na otec usmívala.

"Ba ne, chucu si odpočinout, po třebyj toho. Radit vám budu, ale chcu mět huž pokoj," řekl pantáta hladě Aničku po vlasech.

"Pánbůh toho svatýho pokoja požehnej," řekla Háta vstupující do dveří. Anička se usmála na tu starou, věrnou duši a pak šly chystat účtu.

Háta na rychlo zadělala na koláč, ač bylo dosti koláčů ze svatební výslužky, leč stará služka tvrdila, že neslušelo by se podat hostům a k tomu ženichovi to, co nebylo upraveno v domácnosti. I drůbež na rychlo zabíjela a schystala oběd jako o malém posvěcení či poutu.

Lucín Kalina dostavil se s otcem přijali pohostění a po obědě obcházeli s pantátou pole. Do večere se dohodli o svatbě. Měla býti až po podzimní sklizni před adventem a kdy by se něco nějak pozdrželo, tedy o masopustě. Lucínův přínos měl býti na gruntě zajistěn a ostatně si ho mohl i jinak uložit. Řekl Kalina, že dá synovi tisíc dolarů. S tím byl Kučera spokojen. Dobytek pak a polní nářadí nežádal, říka, že jest u nich všeho habaděj. Trochu kroutili Kalinové hlavou, že vlastně Anička zůstane vládkyňi, leč starému se líbilo místo a mladému Anička a tak odcházeli spokojeni.

Frolíka ani ženich neviděl. Martinka odvedla hocha do lesíka, kde bylo červeno malin a čer no borůvek. Ženich se po chlapeč netázal nedbal jej viděti. Byl by chtěl mít svatbu hned a mrzel se, že k vůli všelikým těm zápisům musí se čekat. Anička dovedla se pojednou smáti celým směchem mladí, záliby a štěstí. Bylo u Kučery jako by pojednou slunce vysvítlo.

Na večer když hosté odešli, zavolal pantáta Frolíka a dal mu do ruky tolar.

"Abyš věděl, že jseš přece Kučery," řekl a Anička kázala chlapci, ať políbí pantatovi ruku. Obávala se říci dědouškovi a ten jí neopravil. A v té chvíli Aničce i v tom smíru s otcem to dítě překáželo.

slím, že by se šiklo."

"A je pravda," usmála se Anička a přejedone rukou šaty, představila si jak budou na ní šustět, ty šaty barvy pivoňky a hebké jako její listy.

"Na hlavu vezmete arci zlatěj čepce a já myslím, že kolem dýnka můžeme ovínout prout rozmariny, však vijou lidi a ví ženich, co a jak bylo," rozumovala Háta.

"Když myslíš," řekla Anička v rozpacích.

Pantáta slíbil Aničce, co jen chtěla. I nověj zlatěj čepce měla dostati, třeba měla dva po matce a batice, i dva stříbrné, všacký zachovalé.

Ze se Anička jako nevěsta několikrát převleče, rozmělo se samo sebou. Ke stolu chtěla mít Anička pestře květované hedvábné šaty a k tanči světlé zelené a pantáta slíbil vše, chtěje třeba dvě fúry oblíti prodati na tu svatební parádu.

Tak spokojen byl Aniččiným ženichem.

Páter Jan přijel asi za týden po Antonínovi. I on se těšil, že otevř hměv smírem a že nebyli Kučerovi nuceni smlouvat i vyjednávat se ženichy prostřednictvím dohazovačů. Zajeli se s otcem také podívati ke Kalinovým a vrátili se oba spokojeni. Páteru Janovi líbila se něžnost, s kterou hovořil Lucín o Aničce i přál sestřičce, že blíž se jí přístí manžel s láskou, nezlákán pouze jménem. Vážně promluvil páter Jan se sestrou, napomínaje ji, aby neodstřikovala svoje nemanželské dítě, vědouce jak jest ubohým již tím, že nezví nikdy, kdo jest jeho otcem.

"Doroste ten hoch asi po bílej kabát," řekla Anička a při vzpomínce na bratra Vojtěcha se zasmušila. Zasmušil se i bratr kněz. Použil však té příležitosti by sestru napomenul, vrátil-li se Vojtěch z vojny, aby dopřála mu na gruntě toto jeho milované gruntě, pobytu a živobytí, vzdor tomu, že mu otec podíl pěti set tolarů složil na úradě.

Slíbila Anička vše. Cítila se tak šťastnou, poznávala, že má Lucína který každé neděle došel na návštěvu, od srdce ráda. A její srdéčko, zmučené dlouhým žalem, rozvíjelo se láskou.

I Frolíka měla raději, ač zase se obávala, že bude manželovi jejímu překážet. Však si jej Lucín málo všimal a ještě mu nikdy ničeho nedal.

"Nebudu ti jej vyčítati, vím, že za to nemůžeš," řekl jí Lucín. Ale ať z Kučerových, přece to není Kučera, syn, jakým bude jednou syn můj." Zarděla se Anička, ale více blažeností, než nevolí a přivímula se k Lucínovi.

Tomáš dostavil se z bratří posledním.

"Jen abyste se neklamali," zahušel při pantátově vychvalování příštího hospodáře.

"Škarohlídě," řekl pantáta.

"Mou vinou to není, že jsu škarohlíd," odvětil Tomáš. "A jářku jak jsem vám huž jednou řekl, kdyby vám to dítě mělo překážet, já si je vezmu."

"Můžeš chlapce jednou na myslice vyhučít," napadlo pantátovi.

"Na panskěj chleba? Pro panskou službu? To ne! Aby dal za ten chleba tělo a dušu? Aby nesměl mět citu k lidem, aby tloukl lidi pro pár suchejch zvěří, aby stěpil po člověku k vůli zvířeti, který by třeba chepilo? Ale člověka, hodnýho člověka bych z něj hleděl vychovat. Slyšíš ty, Aničko to co mi zde pantáta podílím dává to stříbro vyzejskany na tom našem rodným gruntě, to schovám pro tvého chlapce, ať má jednou větší podíl." Tomáš tolik slov na jednou nepromluvil již jistě po více let.

"Ten hoch nedostane podíl, ten jenom zde na gruntě vyroste a se a vyživí. Ten Kučeron nebude," řekl pantáta. "Může být Anička do smrti ráda, že jí ho muž vyčítat nebude."

Ač slyšela Anička taková slova, již od ženicha, z otevřených úst zněla jí téměř děsivě. Zachvěla se jako by jí někdo studenou rukou sáhnul k srdci. Ano, ano, překáželo to dítě, překáželo. Tomáš obíral se s chlapcem a tento se jej ne-

spustil. Tak se mu velice líbil vousty, divě rozenчанý myslívee.

Tomáš řekl Aničce, že na svatbu, zvláště kdyby se protáhla až do masopustu, nepříjde. Že jsou mu taková veselí proti mysli, že nemůže pochopit, jak lidé, kteří musí se stále podřizovat panské zvěří, mohou se tak zapomínat, že když se upeče pár vošatek koláčů a pár mis pečené a pije se pivo a pálenka a ozve se trochu muziky, zapomenou na to vše a vyskají jako stádo opic.

"Zapomínáte, kolikrát verbíři pochytili chasníky při svatební muzice, kolikrát porvali panští luňáci děvčata jako tebe, Aničko, kolikrát přituzeno sedlákům na robotě, v dokazování, že vede se jim tuze dobře, že mají masa a koláčů na svatbě, kterou slaví s sebou celá dědina," kázal zamučeně.

Anička si skorem oddechla, když bratr odcházel. A řekla Hátě, že nerada by mu svěřila svého synka, ač kdyby měl Lucínovi překážet, by tak přece učmila. Háta nevěděla, co odpovědět a tou Hátě již něco znamenalo. Po dlouhí chvíli řekla, že má ten Tomáš nějakou divnou planetu.

Aničce ubíhal zdlouhavě čas a byla věru nedočkavou. Leč pantáta Kučera jako vždy i tady si dovedl pomoci. Znal řeč, kterou lze mluvit si každým, které každý porozumí. Naepal opasek stříbrňáký a zajel si na zámek. A hle, v týdně bylo vyřízeno, co se už měsíce táhlo.

A tak byla svatba kolem svatého Martina, hluchá a veselá. Nevěsta zářila štěstím a o pěkném jejím ústrojí povidalo se po celém okolí. Páter Jan sestru oddával a pantáta Kučera plakal radostí při pohledu na tohoto syna. Bylo vegele, svatebníci zpívali, hudba hrála. V komoře plakal mladý Frolík, byl celý vyděšen a Háta za vázala mu hlavíčku šátkem, aby tak neslyšel tu muziku, které se tolik bál.

Zdržovala se s hochem od práce a věru, že dnes upřímně, než kdy jindy si řekla, že ten hoch opravdau, překážá. Překáželo to ubohé dítě všem.

VIII.

Lucín se jenom shlížel v mladé, pěkné svojí ženě a líboval si na dobře řízeném statku. Těšil se, že s přiznáním lépe pochodil, než bratr jeho, který stal se doma dědicem na statku robotou střežením.

Anička kvetla jako karafiát. Byť byla dříve ponechávala dosti netečně nařizování pantátovi, mnohou starost Hátě, změnila si nyní na dobro. Stala se panímámou ostrého řízení, poroučela z úsečně, mstie se jaksi za to, že netroufala si dříve ozvati se, bojí se a předpokládaje, že lidé jí její nešťastí vyčtou.

A strojil se počala hned po svatbě, jak slušelo na selku svobodníci, která byla vlastně hospodyní na gruntě. Stará Háta přisvěčovala své milované panímámince, že sluší se to na ni, chodí-li ve všední dny v naškrobených kanafaskách, v širokých u košile rukávech, šně, rovačkách mančestrových a bílých čepkách. Před sebe brala zástěry z bílého plátva, vsyála-li do poli neb do dědiny, vzala fétoušek vlněný neb i hedvábný a na hlavu stříbrný čepce. Obuta byla stěží v punočkách a střevičkách a přes nádra nosila i bílé vyšívané "půlky" i šátky hedvábné. A na krku korály, granáty i drobné perly, které jí otec ku svatbě byl koupil. Jak se neměl Lucín pyšnití nastrojenou a hezkou panímámou.

V tom výstavném Kučerově statku bylo tedy veselo, byla dobrá vůle a jenom dvě oči hleděly smutně. A to byla očka dětská. Malý Frolík byl tak podivně odstřelen, že toho nemohla ani Háta pochopit, jak se to stalo. Anička k vůli muži a k vůli strojní neměla pro chlapece ani chvílenky času. Lucín pak nevšimnul si jej dokonce. A starý pantáta, který jako by si byl chtěl ta lita hužvu a smutku nahradit, chochl po besedách, zval a vodil k sobě sousedy, hošička pak někdy oslovil, někdy okřiknul — vnučce svoje v ním pak neuzná-

Zasílatelům dobytka

Pro spolehlivé a poctivé obsloužení zasílejte váš dobytek firmě

INTER-STATE LIVE STOCK COMMISSION (Incorporated) CO. v SOUTH OMAHA, - NEBR.

Jsmo zařadění mezi získatelé nejvyšších cen a náš obchod byl zbudován jedině na zásluze. **ZKUSTE NAS!!**

R. L. REYNOLDS, prodáváč hov. dobytka
J. R. McPHAIL, prodáváč vep. dobytka
JIM DONOHUE, výpomocní prodáváč
GEO. ASHBURN, výpomocní prodáváč

CHAS. F. COX, říditel (Manager)
FRANK ROBERTS, prodáváč ovci
ED. O'BANION, výpomocní prodáváč
JOSEPH TOMES, kasir

PANI J. DONAHUE, v úřadovně.

V úřadovně jsmo vždy brzo i pozdě. Tel. v úřadovně (office tel.) South 378

val.
Hoch přidržoval se ponejvíce Martiny a cizí lidé přisedše ke Kučerovím za nějakým řízením, myslili vskutku, že tato děvčeka jest matkou dítěte.

"Pomoz pán Buh, jak bude teprve, až budou mít svoje," vzlychla Háta, podávajíc tu a tam hošíkovi nějakou tu homolku, chleba s medem neb ovoce za pamlsék. Panímámě nebylo by to napadlo. Nevšimla si ani, má-li hoch čeho k oděni.

Chodil Frolík v kandašů, jak se tehdy hoši oblékali třeba do šesti, do osmi let. Háta ustríhla již na tento kus režného neb modře obarveného a bíle potisknutého plátva a ušila to za nedělních odpůldni. Aby hocha lépe nastrojila, to matce jeho ani nenapadlo.

Z jara, když mladý hospodář, Kučera se mu říkalo ovšem po gruntě, zaséval obilí, tu se panímáma mužem věru pyšnila, jak sesílil a zmužněl v tom blahobytu a spokojenosti při láskování s ní, nejhžeci z dědiny selkon.

Když obilí počalo pole pokrývat zelení, tu navštívil otec a sestru myslívee Tomáš. Tomáš byl ještě zvětralejší, ještě sešlejší než za poslední návštěvy. Podobalo se jako by v těch svých lesích obrůstal mechem, jako by to jíní, které po celou zimu obalovalo ty staré stro my věšelo se mu do vlasů a vousů.

"Stárneš více než já," řekl mu otec.

"To je pantáto již takovým, jak kdo žije. Vy a každěj sedlák, jak vidíte rok od roku s vracějícím se jarem to obilí klíčit a růst, tak s tím omládáte. Ty naše stromy v lese pak stárnou, rok od roku roste na nich více mechu a věší se více jínovatky. A my, myslivci stárneme s nima. Vy sedláci odchováváte zvířata, my je zabíjáme a tak ztrácí člověk i tu veselou mysl," odpověděl Tomáš a otec svěsil hlavu nad nepřímou vyčítkou.

Na švakra pohlížel Tomáš asi takovým pohledem, jakým se podíval za rysem neb lískou, knuťili se mu títo skůdeové přes cestu. A na sestru lhosejněji než každý člověk cizí, jaký třeba v cestě si za potkání políboval, jaká že to hezká, statná, vystrojená panímáma. Za to obíral se s Frolíkem. Hoch poznal "střejece" a mazlil se s ním jak dovedl.

"Budeš jednou můj," sľiboval mu myslívee.

"Vem si ho třeba hned," řekl k tomu švakr Lucín.

"Vezmu co říkáš Aničko?" tázal se Tomáš.

"Když chceš pantáta," skorem zašeptala Anička, sklopíc hlavu.

Za hodinu odcházel Tomáš nedaje se nijak zdržeti. Frolíka vedl za ruku. Skrovný uzlíček s chocho vým šatstvem a prádlem měl přivázaný k brašně. V této pak několik stříbrňáků, které hošík dostal

od dědouška.
Háta se mohla uplakat. Naplnila plátěný sotůrek pamlsky jaké mohla ve statku sehnat. Zlíbala hochu nesčíslněkrát a dala mu na krček svůj řízenec. Prošla Tomáš znovu a znovu ať s hochem během léta dojde na návštěvu, že schystá mu trochu prádla a na zimu teplý šarkový kandaš i uplete mu z doma spředené vlny punočky.

Tomáš neřekl ani ano ani ne. Dal krátce s Bohem a odcházel. Šel pomalu k vůli chlapeč. Dojda na hranice Kučerovských pozemků, zastavil se a vezma chlapeč do náruče obrátil se s ním a rozhlížel se po láně.

(Pokračování.)

Předplatte tento časopis vašim vzdálenějším přátelům, jak zde v Americe, tak i ve staré vlasti.

Pemsta Pytláků,

"Věrní až do skonání",

Zklamání závist!

Tři povídky v jedné knižce od Karla Cervenky. — Posleme všechny tři povídky do kterékoli části Spojených Států vyplaceně

za 35ct.

ODVARKA BROS., Clarkson, Nebr.

Storax Old Saxon Brand
ALWAYS POPULAR

Pastor Königs Nerven Stärker
Padoucnické zachvaty.
Golconda, Nev. duben 1912
Od té doby co jsem započal užívati každé dva neb tři týdny od 33 let, kterých mě le-kaři nemohli zbavit. Od té doby co však užívám Pastora Königa a Nerve Tonic, nebýla jsem zachvácená tímto neduhem již po celé dva roky a také se cítím dobře. Působí přízračně.
Pani J. S. Griffin.
ZDARMA cenná kniha o různých nervových nemocích a vzorková láhev léku na kterou koliv adresu. Chudí pacienti dostanou můj lék zdarma, který připravoval Rev. Father König ve Fort Wayne, Ind., od roku 1876, a který nyní připravuji.
KOENIG MED. CO. CHICAGO, ILL.
62 W. Lake Street, poblíž Dearborn.
Napřed v lékárnách za 1.00 láhev, 6 za \$5.-00. Velká láhev \$1.75; 6 za 9.00.